

JEZUS, NEE, KEN IK NIET....

".....en weende bitter...." Matt.26 : 75

Petrus zei "nee" tegen Jezus. "Ik ken die mens niet". Drie keer.

Uit angst om gegrepen en veroordeeld te worden.

Aan het begin van de nacht had hij fier en parmantig gezegd: "Al zouden ze u allen verlaten, ik nooit!".

In de loop van dezelfde nacht verloochent hij zijn Meester.

Jezus verlaten door zijn eerste discipel.

Dat brengt Hem in het volstrekte isolement.

Niemand zal met Hem gaan, het lijden in, het sterven in.

Alleen, geheel alleen gaat de Middelaar de verzoening bewerken.

Jezus in het isolement.

Maar in dit isolement ligt grote kracht!

Alsof hij gewacht heeft op het precisietijdsein van zijn Schepper kraait op het juiste moment de haan.

De Vader is er bij.

In Gods agenda hebben gewone hanen ook een plaats.

De haan kraait, driemaal.

Maar Lucas vertelt nog meer.

Op hetzelfde moment dat Petrus zijn dure eed zweert en alle band met Christus ontkent, wordt Jezus over de binnenplaats geleid.

En....Hij kijkt Simon aan....

Verloochening van de eerste discipel.

Daarom zo erg, omdat hij van een belijder, een ja- zegger, een verloochenaar, een nee- zegger werd.

De rotsman, Petrus, de man van de kerk, lidmaat, sleuteldrager, valt af.

Wankelend, met een snik, gaat Simon naar buiten.

Hoe donker was toen de nacht....

"En hij ging naar buiten en weende bitter....."

Hij zal eeuwig omlaag storten.

Koortsachtig zoeken zijn voeten naar een richel, een grond, een vast puntje.....

Daar vindt hij, werkelijk, toch een steuntje om op te staan!

Dat is.....het Woord van Christus!

De nacht waarin Petrus naar buiten ging was dezelfde nacht als die van Judas.

Maar toch....anders. Want Petrus herinnerde zich (Statenvertaling: "werd indachtig") het Woord van Jezus.

Dat kwam hem te binnen. En daarin raakte hij grond.

We weten van Jezus zelf, dat de H.Geest dat doet: *"Die zal u indachtig maken..."*

Het was wel geen moedgevend woord dat Petrus te binnen kwam.

"Eer de haan gekraaid zal hebben zul je Mij driemaal verloochenen".

Dat woord van Jezus is bij hem in de wroeging.

In de diepste crisis van zijn leven. Wat zei dat woord eigenlijk?

"Jij zult het niet kunnen, Petrus!"

Maar.... bij dat "jij niet" hoort *altijd* dat andere: "Maar Ik wel!"

Jezus had voorzegd: "Simon, Simon, de satan heeft u zeer begeerd te ziften als de tarwe".

Nu, dat klopt!

Maar Jezus had er dit bij gezegd: *"Maar Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet zou bezwijken"*.

Gods genade vindt niets in onszelf, nee, maar brengt wel alles mee!

Petrus verliest in die bittere nacht zijn oude, taaie, hoogmoedige ik.

Hij gaat beseffen: het is alleen Gods genade als er van een mens iets terecht komt. Alleen genade, alleen Christus.

En dan is er nog iets geweest.

Wij hoorden het daarstraks: daar waren ook de ogen van Jezus.

Die ogen hebben gezien. Pijnlijk. Om door de grond te gaan. Jezus zag hem. Hij zag het.

Al de kaalheid en naaktheid van de verloochening en de diepe zonde van de verloochenaar.

Om weg te zinken van diepe schaamte...

"Ik heb Hem verloochend, en....Hij *keek!*"

De ogen van Jezus. Ze zien alles. Ja.

Ze zien *toch*, hoe bestaat het, ontfermend en barmhartig.

Daar mag een verslagen mensenziel zich aan vasthouden.

Zijn liefde blijft, gaat door, houdt nooit op.

Tegen de klippen op. Tegen de haat in.

"Vriendelijke ogen zijn bij U van eeuwigheid" .....zo zingt terecht een oude psalm.

En wij?

Spiegelen we ons aan Petrus, dan zijn wij niet beter dan hij.

Ook niet als kerkmens. Dat was hij tot en met: voorganger zelfs.

Zoals hij was, zijn wij. Met dezelfde neigingen.

We doen er goed aan Jezus op zijn woord te geloven als Hij dat ook van ons aanwijst.

Maar niet om daarover te blijven tobben en zuchten in een soort somber pessimisme.

Dat hoeft niet en dat mag zelfs niet.

Wel om er mee tot de Here te gaan.

Bij Hem zijn we welkom, hoe en wat en wie we ook zijn.

Welkom in zijn liefde, welkom in zijn erbarming.

Die herinnerende Geest brengt ons het juiste woord te binnen, de juiste belofte, de juiste bemoediging.

Beloften vol ontferming.

Petrus leerde leven van die ontferming, waar hij om bad.

De ontroerende aria van J.S. Bach "*Erbarme dich*" verklankt zijn smeekgebed.

Ook wij mogen zeker zijn: bij Christus kun je terecht, altijd, met alles, door alles heen, om alles te verkrijgen wat je nodig hebt.

Want Hij droeg *onze* schuld.

"Alles, alles is volbracht".

Dat is de grond waarop wij staan.